

deres Natur i politisk, finantsiel eller militær Henseende ere stadelige, men aldrig har Rigsdagen taget paa sig at stemme imod Hærens Forsyning med Vaaben og Klæder, naar det kunde paavises, at disse Vaaben og Klæder vare forsvarlige, og at vi ikke kunde anføre vægtige, afgjørende Grunde imod deres Anskaffelse, og naar Anskaffelsen var nødvendig til at kunne forsyne Hæren med, hvad der er nødvendigt til dens Forsvar, thi det ere vi forpligtede til at forsyne den med, saa længe vi have den. I Henhold hertil skal jeg anbefale Lovforslagets Fremme.

Rosen: Efter den indtrængende og smukke Maade, hvorpaa den ærede Ordfører har udtalt sig til Gavn for det foreliggende Lovforslag, skal jeg selvfølgelig ikke sige et eneste Ord mere om det.

Jungersen: Det er overfor de stærke Udtryk, som den ærede Ordfører kom frem med overfor mig, at jeg vil sige et Par Ord. Naar han sagde, at jeg havde brugt det meget stærke Udtryk overfor Finantsudvalget eller Ordføreren i Finantsudvalget, da er det fuldstændig urigtigt. Det var overfor selve Folkethinget; det fremgaar af min Udtalelse. I det jeg fremsatte, at Finantsudvalget har havt Sagen fra den 17de Oktober til Dato, saa har dette selvfølgelig havt Veilighed til at sætte sig ind i Sagens Enkeltheder, men efter den Tid, det har fundet det nødvendigt at overveje Sagen, kan jeg ikke anse det for berettiget, at det — ja, det var vel et uparlamentarisk Udtryk, jeg brugte — men jeg vil sige, at jeg kan ikke forstaa, at det saa er rigtigt at forlange af os, at vi skulle være tilfredse med en Motivering, som i og for sig ikke siger Meget, nemlig den, som den ærede Ordfører kom med til Begrundelse af Forslaget; thi jeg mener, at Thinget maa indrømme, at hvad den ærede Ordfører sagde, var ikke nogen tilstrækkelig Veiledning for Thinget med Hensyn til Vedtagelsen af dette Forslag. Derfor fastholder jeg, at med Hensyn til et Forslag, som dreier sig om en saa stor Sum, nemlig flere Millioner, er det urigtigt at forlange af Thinget, at det skal føre det igennem endog i kortere Tid, end Forretningsordenen anser for tilstrækkelig.

N. Nielsen: Det er væsentlig i samme Retning som den sidste ærede Taler, at jeg vil gjøre et Par Bemærkninger. Den ærede Ordfører bemærkede, at naar Erklæringen saa tydelig for og var tilstrækkelig til at give

en saglig Begrundelse af Bevillingen, saa burde man ogsaa give denne. Ja, deri er jeg enig med ham, at naar Erklæringen foreligger i en saadan Fylde, som han gjør gjældende, bør netop militære Bevillinger af denne Art gives. Naar han imidlertid siger, at naar vi havde læst Papirerne i denne Sag, havde vi deri kunnet finde den saglige Begrundelse, som er til Stede, saa siger jeg som den sidste ærede Taler, at disse Papirer have ikke ligget paa vort Bord før i Formiddagsmødet, og derfor har det været aldeles umuligt for os at sætte os ind deri. Dette er Begrundelsen af, at vi kræve en Forklaring, før vi stemme for denne Sag. Finantsudvalget siger, at Sagen er klar — ja, for Finantsudvalget kan der være Klarhed, men det forekommer mig at være berettiget, at Thingets Medlemmer ogsaa forlange Klarhed for sig; thi Thinget staar dog bagved Finantsudvalget, og Finantsudvalget alene kan ikke give Bevillinger eller give Afstemningerne den Fylde, de maa have for at træde ind i Lovens Virkelighed. Det er Thinget, der staar bagved, og naar man forlanger en ekstraordinær Behandling af os, saa maa man i det Mindste give os en Rede-gjørelse for Sagen, saaledes at det kan staa klart for os, at vi kunne stemme derom. Det er imidlertid ikke stet i nogen fylbig Grad, og jeg skjønner ikke, at vi ere blevne klogere nu end ved Debattens Begyndelse med Hensyn til den saglige Begrundelse af det Forslag, som vi skulle stemme over.

Taug: Den ærede Ordfører værdsatte de nye Gevæere og mente, at Thinget i Betragtning af deres høie Værd skulde gaa til at stemme derfor. Jeg finder ikke, at den ærede Ordfører her handler i Overensstemmelse med den høitærede Krigsminister. Den høitærede Krigsminister sætter aabenbart ikke Gevæerne saa høit som den ærede Ordfører. Dersom den høitærede Krigsminister satte Gevæerne ligesaa høit, som den ærede Ordfører gjør, kan jeg ikke forstaa, at den høitærede Krigsminister ikke vil give os sit Ord paa, at han vil gjøre, hvad han kan — der forlanges jo ikke, at han skal gjøre det — for at vi, inden Sommeren er omme, skulle være af med Gendarmerne. Naar den høitærede Krigsminister vil give det Løfte, vil jeg og vistnok flere stemme for de nye Gevæere netop efter den Betragtning, som den ærede Ordfører gjør gjældende. Jeg synes, at den høitærede Krigsminister og den ærede Ordfører ere fuldstændig uenige om de nye Gevæere. Naar den høitærede Minister ikke sætter Gevæerne høiere end Gendarmerne, synes jeg virkelig ikke, at man